

LA CONTRAPORTADA de VALENTÍ PUIG

L'orde d'Orange

**“Sostinc
impopularment
que hauríem de
fer un esforç
per entendre les
raons dels
unionistes
protestants
—dels quals
Paisley no és
líder majoritari—
més enllà de la
imatge negativa
que tenen
adjudicada
després d’una
guerra
propagandística
que ha convertit
els secessionistes
en sants.”**

No congratula gens haver previst que el radicalisme protestant a l’Ulster no deixaria passar tantes provocacions de l’IRA. Vet aquí les fogueres i les barricades, els tambors de l’orde d’Orange i el retorn a la violència atàvica. És una atrocitat informativa que els telediaris d’aquí presentin el líder del Sinn Féin, Gerry Adams, com un home de pau i l’unionista Ian Paisley com una bèstia total. Paisley és capaç de tot extremisme verbal, però Gerry Adams mai no ha condemnat els assassinats de l’IRA.

Sostinc impopularment que hauríem de fer un esforç per entendre les raons dels unionistes protestants —dels quals Paisley no és líder majoritari— més enllà de la imatge negativa que tenen adjudicada després d’una guerra propagandística que ha convertit els secessionistes en sants. Potser hem oblidat que la participació dels comtats del nord fins i tot originà una guerra civil a l’Eire que tot just havia obtingut la independència.

No tinc cap simpatia per Paisley i fins i tot agraeixo a l’arxiduc Otto d’Habsburg que li pegués una bona puntada de peu al cul quan va dir “Anticrist!” al Papa Wojtyla el dia que visitava el Parlament europeu, però això no ens permet el maniqueisme de retratar els unionistes de l’Ulster com uns fanàtics i els republicans catòlics com uns herois. Només s’ho creuen romànticament alguns descendents nord-americans d’Irlanda, encara disposats a finançar l’IRA, sense tenir present que fins i tot el govern de la República d’Irlanda ha il·legalitzat l’organització terrorista més d’una vegada, per molt nacionalista que fos.

La treva de l’IRA hauria transformat la topografia faccional si no haguéssim constatat que la història del terrorisme republicà irlandès va plena de treves traïdes i de falses promeses de pau. Tot i així, algun fòrum per

la pacificació del País Basc aprofità l’oportunitat per trobar-hi paral·lelismes, com després havien de fer amb les converses de Drayton. Però les dissimilituds entre Irlanda del Nord i el País Basc són substancials. A diferència dels poders autonòmics del País Basc, l’Irlanda del Nord és governada directament des de Londres, des que foren suspeses les facultats autonòmiques de Stormont, l’any 1972. En comparació amb el desplegament progressiu de l’Ertzaintza, l’exèrcit britànic fa vint-i-cinc anys que patrulla pels carrers i camins de l’Ulster, com una presència inicialment imparcial, per evitar enfrontaments entre els sectors més agressius de les dues comunitats, catòlica i protestant —a diferència d’un País Basc, on el fraccionament religiós no existeix.

Tots els grups unionistes constitucionals representen la determinació de la majoria de la comunitat protestant —un milió de persones— de ser part del Regne Unit, com fins ara, o més ben dit: des de l’Acta d’Unió del 1801, però és que també n’és partidari el cinquanta per cent de la minoria catòlica, si Londres manté garanties per a la seva condició minoritària, com s’ha aconseguit des dels moviments pro-drets civils dels anys 70. La reivindicació constitucional per part de la República dels comtats del nord és també una gran diferència amb el País Basc, on no hi ha reclamació de cap altre estat. En tot cas, més de la meitat de la població de l’Eire té menys de vint-i-vuit anys i tant li fa l’anacrònica reclamació dels comtats del nord, com ho entenen la presidenta Mary Robinson i Dick Spring, ministre laborista d’Exteriors. A tota la República, el darrer resultat del Sinn Féin era un 1,7 dels vots, per contrast amb un 10% al nord. És una insensatesa oblidar que Adams és un pragmàtic del terror, amb les mans plenes de sang.